

ДОВГА ДОРОГА ДОДОМУ

31 січня 2024 року відбувся 50-ий обмін полоненими, коли додому повернулися ще 207 наших оборонців.

Серед врятованих військовослужбовців – представники Збройних Сил України, нацгвардійці, прикордонники, воїни Територіальної оборони та Національної поліції України. Один із них – Валерій Васильєв. Його родина нині проживає у Боярці.

...16 березня 2022 року Євгенія Васильєва востаннє кинула погляд на свій будинок у Маріуполі, де залишилася її зруйнована квартира, речі, дитячі іграшки і все щасливе життя. Її із родиною дивом вдалося вирватися з окупованого Маріуполя. Її чоловік – Валерій Васильєв – залишився там, на Азовсталі.

Тим часом на його дружину та рідних чекали свої випробування. Жінка думала, що полон триватиме три-чотири місяці. Але чекати довелося довгих 19 місяців.

Лише нещодавно завершився її щоденний кошмар – чекання на повернення з полону коханого чоловіка.

«З Маріуполя до Запоріжжя ми виїхали 16 березня, коли територія, де ми жили, вже була окупована, – розповідає Євгенія. – До останнього ми сподівалися, що місто вистоїть».

Востаннє Євгенія бачилася з чоловіком 9 березня. «Він намагався нам передати воду та продукти. Ми відмовлялися, бо там у них самих нічого не було. Залишатися однієї в квартирі через постійні обстріли мені було дуже страшно, ми з донькою на деякий час перебралися до чоловікових батьків».

Від влучання ракети наша квартира згоріла. Коли бої підійшли впритул до будинку, то ми спустилися в підвал. Так з 11 березня до від'їзду там і присиділи. Окупанти ходили

по квартирах, влаштовували обшуки. Мама мого чоловіка, на щастя, встигла заховати все, що могло б привернути їхню увагу.

16 березня 2022 року ми з донькою разом з батьками чоловіка вирішили виїжджати з Маріуполя. Зранку побігли до гаража. Нам якось вдалося вмовити кацапів, щоб ті дозволили забрати машину. Блокпости ми проходили на машині. Але це окрема історія про те, як нам вдалося вибратися з Маріуполя. Десь о 17 годині прибули до Запоріжжя. У Запоріжжі ми жили пів року з березня до серп-

ня. На цей час мої батьки вже перебралися до Боярки. Бо молода жінка-підприємиця релокувала з Маріуполя у Боярку швейне виробництво, і тому моя мама приїхала сюди працювати.

Я приїхала до батьків погостювати, а коли в Запоріжжі теж стало гаряче, зібрала речі і також оселилася у Боярці».

Євгенія з дочкою Златою брали участь практично в усіх акціях щодо визволення з полону захисників Азовсталі, які організувала Спілка родин Територіальної оборони Маріуполя. Це були акції заради нагадування про наших вій-

ськовополонених.

Нині родина Євгенії Васильєвої винаймає житло в Боярці, поруч живуть її мати, батько і дідусь.

Євгенія також розповіла, що донька Злата у Боярці пішла у 2022 році у другий клас: «Я в захваті від нашої вчительки. Якщо чоловіку доведеться переїздити в якесь інше місце, нам буде дуже прикро залишати Боярку і цю школу».

Розмова з Євгенією відбулася ввечері, коли жінка повернулася з госпіталю, де проходить реабілітацію її чоловік після звільнення з полону.

Уродженець Маріуполя

Валерій Васильєв 2012 року отримав військову освіту на військовій кафедрі. Проходив строкову службу офіцерів запасу у 2017-2019 роках.

З 2020 року продовжив військову службу за контрактом в Донецькому обласному військовому комісаріаті у відділі територіальної оборони.

На початку 2022 року в результаті організаційно-штатних заходів Валерія Васильєва перевели до управління бригади територіальної оборони на посаду заступника начальника штабу. І саме на цій посаді для нього почалася війна.

ПРОДОВЖЕННЯ НА 3 СТОР.

ПОВЕРНЕННЯ ПРАВДИ

Музеї Голодомору-геноциду у Києві 8 лютого відбулася презентація книги спогадів свідка Голодомору Лавра Нечипоренка «33-й рік».

Автор унікального видання – Лавро Лаврович Нечипоренко (1899–1977). За фахом – вчитель фізики. У 1952-1961 роках працював завучем Боярської залізничної школи № 18 (нині ОЗО БАЛ ім. Є. Коновальця). Тож не дивно, що серед присутніх у музеї людей було досить значне представництво Боярської громади на чолі із заступницею Боярського міського голови Наталією Ульяною.

Під час презентації виступили: в. о. генерального директора Національного музею Голодомору-геноциду Леся Гасиджак; Предстоятель Православної церкви України, Митрополит Київський і всієї України Блаженніший Епіфаній; упорядник видання, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Національного музею Голодомору-геноциду Роман Молдавський; син автора спогадів Олександр Нечипоренко; історик, політолог, дослідник спогадів, речник Генерального штабу Збройних Сил України Андрій Ковальов.

Історію появи цієї книги під час презентації розповів Андрій Ковальов: «У 1960-х роках вчитель з Боярки Лаврін Нечипоренко у простому шкільному зошиті написав свої спогади про пережитий Голодомор-геноцид на рідній Житомирщині. Свій твір він назвав «33-й рік». Очевидно, що в совєцькому союзі він не міг його опублікувати. Разом із колегою, боярським поетом Іваном Коваленком, вони вирішили поширити цей твір самвидавом. Ця справа була ризикованою, адже загрожувала видавцям репресіями та термінами в радянських концтаборах. Певний час зошит зі спогадами зберігався в Івана Коваленка. Він мав завершити його редагування і набрати його на друкарській машинці».

Із 1961 року КГБ розпочало стеження за Іваном Коваленком, а у 1972-му його арештували «за виготовлення і поширення антирадянських матеріалів». Коваленко відсидів у радянських концтаборах п'ять років. Усі ру-

копії з будинку Коваленка були конфісковані, а з ними і зошит Нечипоренка. Щоденник дивом зберігся в архіві КДБ.

У 1996 році Служба безпеки України повернула Івану Коваленку рукописи, серед яких був зошит зі спогадами Лавріна Нечипоренка. Щоденник свідка Голодомору зберігався в родині Івана Коваленка.

У це важко повірити, але щоденник спогадів про Голодомор дійшов до нас тільки тому, що зберігався в архіві КДБ.

Я попросив доньку Івана Коваленка – Марію Кириленко – передати цей зошит зі спогадами Лавріна Нечипоренка його сину Олександру, а пана Олександра вмовив передати його як експонат до Національного музею Голодомору – геноциду українського народу в Києві. Так цей рукопис потрапив у музейну колекцію Музею Голодомору».

У воєнних 2022–2023 роках у колективу Музею Голодомору з'явилася ідея видати рукопис Лавра Нечипоренка окремою книгою, – розповів Андрій Ковальов.

Під час презентації звучали слова влчності всім причетним до видання книги. Зокрема, частина видання здійснена за сприяння Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія та за кошти Православної церкви України, а також парафії собору Святого Андрія у Вашингтоні (США).

Захід справив величезне враження на представників Боярської громади, серед яких були працівники Управління культури, молоді та спорту БМР, Боярського краєзнавчого музею, вчителі та бібліотекарі, а також учні «Лісової школи».

Поїздка на автобусі відбулася за підтримки Боярської міської ради і стане незабутньою завдяки імпровізованій екскурсії, яку для пасажирів провів відомий історик та краєзнавець Сергій Лисенко.

Наклад книги зовсім невеликий, є домовленості щодо передачі частини книжок до публічних бібліотек.

З перших рядків книга захоплює ширістю, відвертістю автора і його чесністю перед собою та читачами. Рідкісне явище в наші часи.

НЕ МИНАЄ БІЛЬ ВТРАТИ

29 грудня 2023 року поблизу села Синьківка Куп'янського району Харківської області під час виконання бойового завдання внаслідок поранень, несумісних із життям, загинув Денис Соболев.

Денис Вікторович Соболев народився 6 жовтня 1990 року у м. Северодонецьк Луганської області. Там же закінчив середню школу № 11 і отримав освіту електрика у ПТУ № 1.

Працював у Северодонецьку на АЗС, згодом будівельником у Києві та області.

З початку повномасштабного вторгнення РФ вимушено евакуювався разом з батьками до Чернівецької області. Деякий час проживав у сестри у с. Тарасівка.

У грудні 2022 року призваний на військову службу по мобілізації Глибоцьким РТЦК та СП у Чернівецькій області.

Денис був люблячим сином

та братом. Завжди приходив на допомогу, був душею компанії, любив шуткувати. Після закінчення війни мріяв одружитися і мати міцну сім'ю.

Понад усе хотів жити.

25 січня 2024 року під час артилерійського обстрілу поблизу села Макіївка Сватівського району Луганської області загинув командир стрілецького взводу старший лейтенант Ігор Сербін.

Ігор Володимирович Сербін народився 16.11.1971 р. у селі Червона Мотовилівка Фастівського району Київської області. У чотири роки переїхав з родиною до Боярки, де закінчив Боярську ЗОШ № 3.

Вищу освіту здобув у Націо-

нальному технічному університеті «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». Працював провідним інженером дільниці метрології та автоматизації в АТ «Укртрансгаз». Був висококваліфікованим спеціалістом та цінувався керівництвом та колегами.

Ігор завжди був дуже працьовитий, добрий, щедрий і прагнув допомогти. Був патріотом та пишався тим, що став на захист Батьківщини. У пам'яті Ігор Сербін назавжди залишиться найкращим татом, чоловіком, сином, хрещеним батьком та другом, вірним до останнього свого подиху.

Після тривалого лікування 5 лютого 2024 року помер майстер-сержант Олег Гриченко.

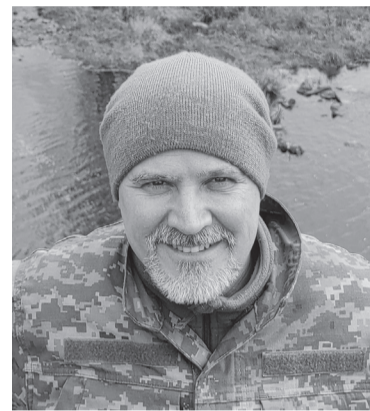
Олег Васильович Гриченко народився 23 грудня 1971 року у Харкові. Закінчив Харківський технікум.

Пройшовши військову строкову службу, залишився в армії. Прослужив у Києві у школі ку-

харів понад 14 років, звільнився за станом здоров'я. Мав військове звання старший прапорщик.

Мобілізований на військову службу 24 лютого 2022 року. Призначений командиром господарчого відділення взводу матеріально-технічного забезпечення.

Після початку повномасштабного вторгнення РФ дружина та дві донечки вимушено виїхали з Харкова. З літа 2022 року родина проживає у с. Новосілки.

10 січня 2024 року поблизу села Верbove Запорізької області загинув оператор відділення радіоелектронної боротьби Ілля Тарасюк.

Рідні Іллі написали: «Загинула світла, найдобріша людина, люблячий чоловік і гідний захисник своєї країни».

Ілля Павлович Тарасюк народився 14 листопада 1979 року в сім'ї військових у Миргороді. Сім'я часто переїжджала. Середню школу закінчив у Старокосянтинові, де закохався у небо і літав вже зі старших класів.

Згодом навчався у Києві, де захоплення переросло у спосіб життя – він шив вітрила для дельтапланів, на яких літають багато спортсменів світу, а також сам на них літав.

У 2004 році одружився і обрав для проживання Боярку – місце, де затишно буде будувати сім'ю.

Ілля був величезним патріотом, дуже розумною, ерудованою, світлою людиною, об'єднував навколо себе тільки найкращих людей. Мав багато планів на життя і мріяв подорожувати.

У лютому 2022 Іллю не взяли до війська, тому чекав, коли знадобиться, і весь час вчився, вивчав і волонтерив. У жовтні 2023 був призваний до ДШВ, потім став оператором РЕБ, але знання не вберегли...

Пам'ять про Іллю Тарасюка завжди житиме у серцях батьків, дружини, донечки, друзів і багатьох людей з усього світу. Його справу буде продовжено. Ми любимо тебе, а ти тепер у вічному польоті оберігатимеш нас».

МУЖНІСТЬ ЖИТИМЕ
У ПАМ'ЯТІ

Рік тому, 13 лютого 2023 року, на околицях смт Білогорівка Луганської області від поранень, несумісних із життям, загинув житель Жорнівки Костянтин Музиченко.

Відповідно до указу Президента України Володимира Зеленського від 7 липня 2023 року № 375, за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, сумлінне та бездоганне служіння Українському народові старшого солдата Костянтина Музиченка нагороджено орденом «За мужність» III ст (посмертно).

Орден дружині Інні Музиченко передали побратими

її чоловіка – бійця підрозділу «Буревій» Національної гвардії України.

Костянтин Вікторович Музиченко народився 18.02.1993 р. у с. Жорнівка. Закінчив Княжицьку ЗОШ, а потім Боярський коледж екології та природних ресурсів за спеціальністю лісове господарство. Вищу освіту за тією ж спеціальністю здобув у Національному університеті біоресурсів і природокористування України.

Брав участь у змаганнях Київської області, виступаючи за ФК «Рома» (Княжичі), ФК «Омега» (Тарасівка) та ФК «Зеніт» (Боярка).

Був в. о. тренера та спортивного директора ФК «Рома» (Княжичі).

ЗДІЙСНІТЬ ПРИПISКУ

Відповідно до вимог ст. 14 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», впродовж січня-березня 2024 року проводиться приписка громадян України 2007 року народження до призовної дільниці Фастівського територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Приписка громадян до призовної дільниці проводиться у взаємодії з органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, закладами освіти.

Відповідно до чинного законодавства, приписці до призовної дільниці підлягають усі допризовники, які проживають на території Боярської територіальної громади та яким у 2024 році виповнюється 17 років.

Повідомляємо, що юнаки 2007 року народження – мешканці Боярської територіальної громади, які підлягають при-

писці до призовної дільниці Фастівського територіального центру комплектування та соціальної підтримки, зобов'язані особисто прибути за адресою: Київська область, Фастівський район, м. Боярка, вул. Соборності, 51 у термін з 19.02.2024 року по 07.03.2024 року для проходження медичного огляду на базі Комунального некомерційного підприємства «Лікарня інтенсивного лікування Боярської міської ради».

У разі неявки у визначений час юнаки 2007 року народження, які підлягають приписці до призовної дільниці Фастівського територіального центру комплектування та соціальної підтримки, будуть проходити медичний огляд у поліклініці м. Фастів Київської області.

Військово-облікове бюро виконавчого комітету Боярської міської ради

ЖИТТЯ У
ЦИФРАХ

За минулий рік у Боярській громаді народжуваність понад в чотири рази поступається смертності.

За інформацією начальниці відділу державної реєстрації актів цивільного стану Управління «ЦНАП» виконавчого комітету Боярської міської ради Валентини Медведєвої, за минулий 2023 рік відділом проведено реєстрацію найважливіших подій в житті кожної людини.

Зокрема, зареєстровано 367 шлюбів, смертей – 1632, з них мешканців громади – 474.

Проведено реєстрацію 281 народження (152 хлопчики і 129 дівчаток). Серед них 114 малюків, народжених батьками – мешканцями громади (72 хлопчики і 42 дівчинки).

Цікаво, що популярними у батьків є такі імена:

Богдан, Артем, Марк, Матвій, Максим, Тимофій, Платон, Данило, Роман;

Софія, Діана, Злата, Мія, Соломія, Мілана, Емілія, Вероніка.

Рідковживані імена новонароджених малюків:

Олексій, Лаврін, Соломон, Ед, Мартін, Еліан, Петро, Сергій, Ельдар, Лев, Остап, Артур; Надія, Віра, Вікторія, Арієла, Естер, Божена, Ярина, Інєса, Ізабела, Глафіра, Мікаела, Лілея, Єсенія, Мішель, Васирина, Стефанія.

АКТУАЛІЗУЙТЕ СВОЇ ДАНІ

Жителі Боярської міської територіальної громади мають звернутися до Управління «ЦНАП» виконавчого комітету Боярської міської ради для актуалізації відомостей про реєстрацію місця проживання громадян в Реєстрі територіальної громади Боярської міської ради.

Для актуалізації даних при собі необхідно мати:
- оригінал паспорта для до-

рослих та неповнолітніх дітей (з 14 років);

- оригінал ідентифікаційного коду;

- свідоцтво про народження (для малолітніх дітей - від 0 до 14 років) та ідентифікаційний код (за наявності);

- оригінал будинкової книги або адресної картки (за наявності);

Додаткова інформація за телефонами: 0672040942, 0672040940.

ЗМАГАННЯ ШКІЛЬНОЇ ЛІГИ

Потужною хвилею котяться Київщиною змагання першого етапу серед команд-учасниць «Всеукраїнські шкільні ліги пліч-о-пліч». Для участі в цьому масштабному проєкті вже зареєструвалися понад 24 тисячі команд по всій Україні.

Боярську міську територіальну громаду в проєкті представляють команди з усіх закладів середньої освіти — 10 шкіл та 2 філій у Княжичах та Дзінковому.

Нині 11 команд з футболу вже долучилися до першого етапу змагань, а 10 команд з баскетболу готові прийняти естафету.

У Боярській громаді змагання розпочалися 15 січня. Фінальні змагання I етапу з футболу відбулися 9 лютого. А потім

відбудуться змагання з волейболу, черліденгу та спортивного орієнтування.

Ігри проводитимуться з 5 видів спорту: футбол, волейбол, баскетбол, спортивне орієнтування та черліденг. Змагання відбуватимуться на 5 різних рівнях: шкільному, територіальному, районному, обласному та всеукраїнському етапах.

Це — щорічні спортивні змагання, розроблені з урахуванням світового та європейського досвіду. По всій країні у проєкті візьмуть участь понад 8 тисяч шкіл, а це майже 300 тисяч учнів.

Як повідомляли на сайті Міністерства освіти і науки, завершиться проєкт всеукраїнським етапом у червні 2024 року.

НАШ НОВИЙ АМБАСАДОР

українських шкільних ліг «Пліч-о-пліч» приєднується Вячеслав Отришко — представник Фастівського району.

Вячеслав Отришко має звання почесного тренера України з волейболу, кандидат в майстри спорту України з баскетболу, віце-президент федерації волейболу Київської області, а також діючий тренер з волейболу зі стажем 14 років.

«Дуже відповідально стати амбасадором цих спортивних змагань серед школярів. Впевнений, що зможу поділитись своїм досвідом та надихнути юних спортсменів на перемогу!», — зазначив Вячеслав Отришко.

Вітаємо директора ДЮСШ «Максимум» Вячеслава Отришка з почесною місією. До команди амбасадорів «Все-

ВІЛЬНА БОРотьБА

Вихованці ДЮСШ «Максимум» 2 лютого взяли участь у Відкритому чемпіонаті Київської області з вільної боротьби серед юнаків та дівчат 2009-2010 р. н. у різних вагових категоріях.

За результатами змагань наші молоді спортсмени під керівництвом тренера-викладача Віталія Палія стали переможцями та призерами Чемпіонату.

Вітаємо Назара Муліку, який виборов 1 місце, Іллю Браїляна — за бронзу, Денис Галевський посів 4 місце.

ФУТЗАЛЬНА КОМАНДА З БОЯРКИ ПРЕДСТАВИТЬ ГРОМАДУ НА РАЙОННОМУ РІВНІ

На базі БАЛ «Гармонія» 9 лютого відбувся II тур територіального етапу спортивних змагань «Пліч-о-пліч». Всеукраїнські шкільні ліги з футболу серед учнів 5-6 класів. 4 команди зійшлися в боротьбі за представництво Боярської громади на районному етапі турніру. Команда «Рись TEIWAZ» БАЛ «Гармонія» отримала першість і продовжить боротьбу на змаганнях у Фастові.

У церемонії відкриття змагань взяла участь заступниця Боярського міського голови Наталія Ульянова. Звертаючись до юних спортсменів, вона наголосила, що спортивні змагання «Пліч-о-пліч» розроблені, щоб створити атмосферу спортивного свята серед учнів шкіл та збільшити кількість школярів, які займаються спортом на постійній основі, ведуть здоровий спосіб життя. Та головне їх завдання — відчувати командний дух, грати, долати труднощі і

перемагати разом.

Амбасадор проєкту в Київській області Вячеслав Отришко привітав учасників змагань та побажав їм навчитися радити перемогам, а також бути вдячними поразкам, адже саме вони допомагають юним спортсменам набутися безцінний досвід.

З 11 команд до фінальної частини територіального етапу пройшли такі команди: «Рись» ОЗО БАЛ ім. Євгена Коновальця; «Росомахи» Тарасівського академічного ліцею; «Лисиці» БАЛ «Інтелект»; «Рись TEIWAZ» БАЛ «Гармонія».

У фінальній грі зустрілися «Лисиці» та «Рись TEIWAZ», гра завершилася з рахунком 1:5.

Тренер команди-переможниці Сергій Бабурін так прокоментував гру своїх вихованців: «Емоції зашкалюють, дуже задоволений хлопцями, адже вони дійсно показали свої можливості та віддачу, грали в змістовний та коректний футбол. Зараз продовжимо підготовку та поїдемо до Фастова за кубком, за перемогою, бо іншого вибору немає. Перемогли тут і будемо рухатись далі!»

ДОВГА ДОРОГА ДОДОМУ

ПОЧАТОК НА 1 СТОР.

Його підрозділ та батальйон територіальної оборони були у складі сил, що брали участь у обороні міста Маріуполя. Підрозділ знаходився на території металургійного комбінату «Азовсталь», згодом він опинився в багаторівневому оточенні супротивником, який у кілька разів перевищував кількість захисників.

В умовах постійних авіаційних та артилерійських ударів навіть звичайне переміщення людей, не кажучи про військово-майно, харчі та воду, ставало майже неможливим.

Кількість поранених і майже повна відсутність ліків, необхідних боєприпасів (наявність лише стрілецької зброї) та озброєння, обмежені запаси їжі та води вели до того, що гарнізон оборонців мав невеликий вибір: прийняти останній бій і назавжди залишитись під уламками заводу, поступово згоріти у підземних сховищах від влучання важких багатотонних бомб або повільно загинути через відсутність їжі та води.

На щастя, вище командування дозволило зберегти життя особового складу і, згідно з наказом, припинити оборону і здатися в полон. Але це не було втечею. Це був організований поступовий процес залишення позицій, що тривав тиждень.

Валерію довелося зробити це в останні дні — 20 травня 2022 року.

Він був переміщений до окупованого містечка Оленівка, неподалік Донецька, у колишню колонію. А потім із жовтня 2022 до 31 січня 2024 року пе-

ребував у росії, в місті Старий Оскол.

«О четвертій годині ранку 30 січня 2024 р. оголошують моє прізвище та наказ на збір речей, здача матраца та речей, отримання свого одягу, конвоювання в автозаци до збірного пункту.

Нам замотують очі та за'ястя, а потім триває довге очікування в темряві під час руху автобуса.

Зупинка. Оголошено, що можна зняти пов'язки. Ми перетинаємо кордон. Нейтральна смуга, я між двома світами. До автобуса входить НАШ. Я чую рідну мову. Перевірка списків. Кажуть виходити. Виходжу...

Нас знімають на камери, вітають з поверненням, дають прапори. Ну що, тепер — це все?! Невже ось так закінчується ця серія мого життєвого серіалу під назвою «Полон»? Дивно... Не так я собі це уявляв довгими, одноманітними днями за ґратами. Відходжу в бік, дивлюсь на усміхнених хлопців, які палять свою першу сигарету на волі, вони обіймають один одного, стрибають, не вірячи своєму щастю.

І тут я чую голос дівчини в формі: «А чому ви тут один сумуєте? Може, хочете комусь подзвонити?» «Звісно, якщо можна!» — кажу я, відчуваючи, що, напевно, саме цього я чекав весь цей день і ось саме зараз я відчуваю себе по-справжньому вільним.

А далі були голоси у слухавці: мами і коханої дружини. Ніколи не забуду тістечко від водія автобуса: яке ж воно було смачне. А ще бабусю, яка навколішки біля дороги зустрічала колону звільнених захисни-

ків України.

Перший український населений пункт — Червонопілля. Ми, виявляється, на Сумщині. Перші земляки: вони з прапорами, вони нас вітають, розмахуючи прапорами. Нас чекали, нас зустрічають як героїв. Не можу стримати сліз, я плачу від щастя... Нас чекали! Про нас пам'ятали!

Я не забуду цього ніколи...

Валерій Васильєв дуже довго чекав на своє повернення, тому цій події присвятив вірш.

Нарешті я вдома,

хвала небесам.

Цей присмак

і запах свободи!

Дивлюся й не вірю

власним очам

На красу Батьківщини

природи.

Тут — жовті лани

і небесна блакить,

Поєднані в стяг гармонійно.

Ну як же тут можна

тебе не любити?

Ти, ненько моя, Україно!

Цю радості мить

півтора роки чекав,

Та вірив, завжди сподівався.

Ось і для мене

час щастя настав, —

Так довго назад повертався!

Щоб нарешті вголос

заспівати рядки:

Що не вмерли ні слава,

ні воля,

Що нарешті і нам,

полонені брати,

Волі всміхнулася доля.

Я вдячний Народу,

Друзям, Сім'ї,

Що про нас не забула країна,

Низький вам уклін

до самої землі.

Хай квітне

моя Батьківщина!

ЖИТТЯ НЕ МАЄ ЦІНИ,

Минає 100 років, як у маленькому селі Мостище на Київщині народився хлопчик, який через роки стане широковідомим серед діячів історичної науки та українських письменників. Ім'я цієї людини – Віталій Михайлович Кулаковський.

У своєму листі до юних краєзнавців села Новосілки Віталій Михайлович писав: «І хоч під час навчання в школі я захоплювався літературою, історія була для мене найцікавішим предметом, а борці за свободу й незалежність рідного краю були моїми найдорожчими героями... Ми часто запитуємо один одного: з чого починається Батьківщина? І завжди чуємо майже одну й ту ж відповідь: з місця, де народився, де ріс, мужнів, ставав людиною. Я народився, вчився ходити, говорити, мислити, працювати, любити, здобув семирічну освіту в Мостищі; Новосілки я часто навідував у юнацькі роки, бо тут жив мій друг і троюрідний брат Петро Сиченко, з ним ми мріяли про майбутнє, про працю на благо Вітчизни, ділились літературними планами; у Ясногородці я вчився три роки, мужнів».

Віталій Кулаковський народився 29 січня 1924 року у селі Мостище Бишівського району в сім'ї Михайла Даниловича та Ярини Федорівни Кулаковських. Батько був освіченою людиною, працював землеміром, а мати опікувалася родиною. У сім'ї, крім Віталія Михайловича, було ще двоє дітей: старший брат Борис і молодша сестра Женев'єва. Вони жили на хуторі, де також мешкали ще дві родини Кулаковських. Поряд був ліс з Гайдамацьким ярмом, чудові краєвиди Поірпіння.

Колись непрохідні ліси в часи Коліївщини служили пристанищем гайдамакам для М. Швачки та І. Бондаренка, під контролем яких під час повстання 1768 року перебувало село Мостище. Урочище Гайдамацький Яр, що знаходиться на території села, сполучалося з урочищем Кладовою, де знаходилися гайдамацькі скарби Правобережної Київщини.

З другої половини XVIII століття Мостище разом з Новосілками було власністю бишівського поміщика Франца Харлінського, який у 1830 році продав його адвокату Грабовському. До скасування кріпосного права село належало ще Альберту Марцинковському, який у 1857 році продав його Володимиру Петровичу Ползикову. Нащадки Ползикова програли село в карти поміщику Змунчилову, при якому в нашому краї було ліквідовано кріпосне право. На той час у селі налічувалось 64 двори.

У 1900 році неподалік від села Мостище поселився панок Яроцький. Він був дуже освіченою людиною, мав велику бібліотеку і виношував революційні ідеї. Він часто спілкувався з селянами, поширюючи серед них твори українських та росій-

ських письменників того часу. Найближчими учнями Яроцького були Іван Задою та Микола і Михайло Кулаковські (батько В. Кулаковського).

У 1905 році Микола Кулаковський разом з лейтенантом Шмідтом брав участь у повстанні на крейсері «Очаків», за участь в якому М. Кулаковського заслано на річку Амур. Саєнко Матвій служив на броненосці «Потьомкін» і брав активну участь у повстанні 1905 року.

Після революції, у 1921 році, в селі Мостище було відкрито школу. Вчителем математики з 1923 по 1927 рік працювала Ольга Володимирівна Єршова – правнучка російського знаменитого письменника Петра Павловича Єршова, автора відомої нам казки про коника-горбоконику. Ольга Володимирівна мала, як на той час, високу освіту. Закінчила вищі жіночі курси в Києві. З 1906 по 1910 рік проживала в Парижі. З 1927 по 1930 рік стала першою завідувачкою Мостищанської школи.

У Новосілках Ольга Володимирівна Єршова потрапила 28 серпня 1923 року. Директором школи був тоді Сергій Миколайович Каліхевич. Учительський колектив складався з чотирьох осіб: Сергій Миколайович, його сестра Надія Миколаївна, Єршова Ольга Володимирівна та племінниця попа. Священник також брав участь у педагогічній роботі.

Учнями Ольги Володимирівни були брати Кулаковські: Борис Михайлович – учитель історії (після війни очолив Мостищанський дитячий будинок, який у 1965 р. був реорганізований у Мостищанську допоміжну школу-інтернат) та Віталій Михайлович – історик, кандидат історичних наук, автор ряду наукових праць з історії України, завідувач редакції «Історія міст і сіл УРСР» видавництва «Українська Радянська Енциклопедія» (УРЕ). Її учнем був Кошовий Іван, який став професійним диригентом військового оркестру у місті Києві. За 12 років праці у нашому краї Ольга Володимирівна зуміла прищепити молоді велику любов до науки, а тому залишила добру пам'ять про себе.

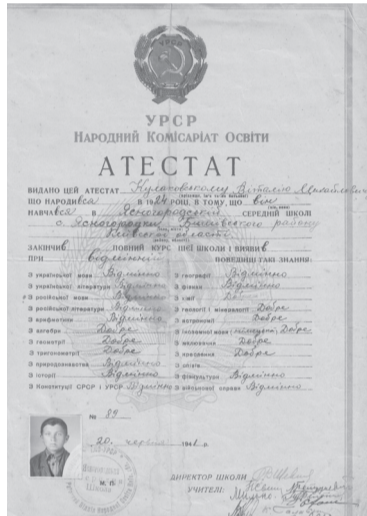
Сім'я Кулаковських: Віталій, Женев'єва, Михайло Данилович і Ярина Федорівна. 1937-1938 рр.

Мабуть, уже тоді у Віталія Кулаковського формувался інтерес до історії України, любов до рідного краю. У 1938 році закінчив Мостищенську семи-

річну школу, а у 1941 році – 10 класів Ясногородської середньої школи.

Випускники Ясногородської середньої школи, 1941 рік. Другий ліворуч (стоїть) В. Кулаковський

Атестат В. Кулаковського, випускника Ясногородської середньої школи, дата видачі атестата 20 червня 1941 року.

Тільки отримав атестат, а через два дні розпочалася війна. У 1942 році В. Кулаковський був вивезений нацистами на роботу до Німеччини, а згодом перевезений до Бельгії, де працював вибійником на шахті. Віталій Михайлович пізніше згадував: «На чужині рідний край завжди стояв перед моїми очима, снів мені щоночі. Я переконався, що й справді нема нічого дорожчого й святішого, як рідна земля. Ностальгія до того мучила мене, що я, ризикуючи життям, кілька разів тікав від наглядачів-фашистів і намагався пробратися в Україну, але все марно. Лише 5 березня 1945 року мені пощастило: разом з білорусом Латушкіним я перейшов лінію фронту й потрапив у розташування військ союзників. Але американське командування не поспішало відправляти нас на Батьківщину. Тоді я втік ще раз – і знову опинився в Бельгії. У липні того ж року я був уже в Східній Німеччині, а у вересні почав служити в радянській армії».

Онук Віталія Кулаковського – Солдатенко Ігор – 1 лютого 2017 року зробив запит в Бельгію, в Бад Арользен щодо перебування там діда як оstarбайтера, звідти надійшла відповідь, що Кулаковський Віталій, який народився 24.01.1924 в Мостищах, з 05 вересня 1942 року до 01 верес-

ня 1944 року виконував примусові роботи в «Kohle Andre Dumont» («Вугілля Андре Дюмонт») у Ветершей (Бельгія). З 08 вересня 1944 року до 04 квітня 1945 року виконував примусові роботи в акціонерному товаристві Гельзенкірхенського рудника, групи Дортмунд, на шахті Весехаузен в місті Дортмунді. Відповідь надійшла з фотокопіями документів, де у списку східних шахтарів, які відсторонені від роботи в шахті за станом здоров'я, є і прізвище Віталія Кулаковського. Цей документ нині зберігається в історико-краєзнавчому музеї села Мостище Бишівської об'єднаної територіальної громади, який носить ім'я Віталія Михайловича Кулаковського.

В. Кулаковський. Бельгія. 1945 р., травень

«Воля й служба пригасили тугу за рідним краєм, однак жити вдалині від рідних місць я вже не міг...», – писав Віталій Михайлович. І коли 14 лютого 1947 року був опублікований наказ про демобілізацію військовослужбовців 1924 року народження, В. Кулаковський відмовився від пропонуваної понадстрокової служби й навчання у військовому училищі і в травні 1947 року повернувся додому. Вибір заочної форми навчання в інституті теж був пов'язаний з прагненням жити й працювати в рідних місцях.

В. Кулаковський (праворуч). Бельгія. 1943 р.

В. Кулаковський, демобілізований у 1947 році, повертається у рідне село Мостище і відразу вступає на історичний факультет Київського педагогічного інституту, який закінчує екстерном у 1949 році. Також у 1947 році влаштувався вчителем історії, російської мови та літератури у Чорногородську середню школу. У 1952 році переведений на посаду завуча та вчителя історії

до Лишнянської середньої школи. У 1958 році призначений директором Лишнянської середньої школи. Цю посаду обіймав 10 років.

В. Кулаковський. Німеччина. 1946 р.

Педагогічний колектив Лишнянської середньої школи. (В. Кулаковський у першому ряду третій ліворуч). 1955 р.

«Працюючи в архівах та бібліотеках, я завжди цікавився, яке відношення мали мої земляки до тих чи інших подій, яку участь в них брали, який слід залишили по собі в історії, й робив виписки, щоб використати ці матеріали у своїй роботі. Значна частина цих матеріалів і потрапила на сторінки моїх книг та статей», – писав Віталій Михайлович.

У 1962 році В. Кулаковський вступив до аспірантури Київського державного університету ім. Тараса Шевченка. У 1962-1966 роках, готуючи дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата історичних наук, він опрацював велику кількість наукової, довідкової і мемуарної літератури, літописів та документів XVII-XVIII століть. Ці матеріали лягли в основу багатьох статей, опублікованих у наукових журналах та газетах. І вже у 1965 році В. Кулаковський видав свою першу книгу для дітей «Цікава історія (Стародавній Схід)».

Борцям за славу давньої Русі присвятив історичну повість «Хай славиться Русь», яка була видана того ж року. До 200-річчя Коліївщини вийшла друком брошура «Полум'я гніву народного» (1968 р.). У 1969 році була надрукована друга книжка для позакласної роботи «Цікава історія». У 1967 році вчений захистив кандидатську роботу на тему: «Визвольна боротьба народних мас Правобережної України проти соціального і національного гніту в першій половині XVIII століття». У 1968 році призначений на посаду старшого наукового редактора Головної редакції Української Радянської Енциклопедії (з 11 березня 1968 р. до

АЛЕ ВОЛЯ – ДОРОЖЧА ЗА ЖИТТЯ

31 березня 1969 р.). А з 1 квітня 1969 року до 29 червня 1984 р. Віталій Кулаковський – завідувач редакцією «Історії міст і сіл Української РСР» і саме під його безпосереднім керівництвом було підготовлено і видано 20 томів 26-и томної «Історії міст і сіл Української РСР» українською мовою та 14 томів – російською мовою.

В.Кулаковський

В.Кулаковський

За активну діяльність у галузі культури та науки та у зв'язку із завершенням видання «Історії міст і сіл Української РСР» українською мовою Указом Верховної Ради Української РСР 25 лютого 1975 року Віталію Кулаковському присвоєно почесне звання Заслуженого працівника культури УРСР.

Віталій Михайлович Кулаковський – автор приблизно 150 наукових статей та кількох навчально-методичних посібників.

Досвід тривалої роботи в школі він широко висвітлював у періодичній пресі, республіканському науково-методичному збірнику «Методика викладання історії та суспільствознавства» та в посібнику для вчителів «Методика викладання історії СРСР у 7-8 класах», опублікованому в 1975 році.

Статті з історії України епохи феодалізму, про творчість окремих письменників та рецензії на наукові і художні твори публікував у виданнях: «Український історичний журнал», «Архіви України», «Наука і суспільство», «Дошкільне виховання», «Початкова школа», «Народна творчість і етнографія», «Українська мова і література в школі», «Вітчизна», «Дніпро» та ін.

Добре обізнаний з архівними матеріалами, він намагається осмислити драматичні долі видатних українців і заповнити в такий спосіб деякі прога-

лини в історико-біографічній галузі. Йдеться про студії, присвячені провідникові національно-визвольних повстань Северинів Наливайку («До 375-річчя селянсько-козацького повстання під керівництвом Северина Наливайка» (1969) та письменнику, паломникові й мандрівнику Василеві Гри-

гори» (1987).

Після виходу другої частини тетралогії «Таємний посол», В. Кулаковський одним із перших відгукнувся на цю подію, вказуючи на високу майстерність автора у трансформації історичної правди в художню. Романний образ запорізького кошового отамана Івана Сірка,

В. Кулаковський – директор Лишнянської середньої школи

Учительський колектив. Зліва-направо: В.Соколюк, Н.Криворучко, М.Кулаковська, В.Кулаковський, Г.Калита.

Учительський колектив Лишнянської середньої школи

1-й ряд: Ф.Овчаренко, Н.Дуля, Е.Завистовський, Г.Половко, В.Кулаковський, О.Пінчук, Н.Криворучко. Педагогічний колектив та учні Лишнянської середньої школи.

горовичу-Барському («Василь Григорович-Барський і його записки: до 270-річчя від дня народження» (1971). Доволі цікавими є літературно-критичні напрацювання, у яких переважно репрезентовано твори Володимира Малика («Вірність історичній правді» (1969), «Чорний вершник» (1977), «Одісея Арсена Звени-

очевидно, настільки захоплює критика, що згодом у його доробку з'являється власна версія художнього портрета козацького ватажка.

Як письменник В. Кулаковський заявляє про себе в 60-х роках ХХ століття, у часи чергового національного піднесення в Україні. Його творчий доробок складають історичні

повісті («Хай славиться Русь» (1965), «Золота галера» (1989) і написані у співавторстві з П. Сиченком «Ой гук, мати, гук» (1972), «Ріки виходять з берегів» (1985) та романи: «Северин Наливайко» (1978), «Максим Кривоніс» (1983), «Мартин Пушкар» (1987), «Дике поле» (1988), «Іван Сірко» (1990), «Володимир Мономах» (1992), «Тарас Трясило» (1995), які охоплюють широкий діапазон подій: від періоду княжої Русі до Коліївщини. Наразі дослідники виявляють зацікавлення до літературної спадщини прозаїка, адже вона дає широке поле для роздумів над процесами минулого України та їх роллю в сучасному житті.

Проза Віталія Кулаковського стала темою дисертації Людмили Ющенко «Проблематика і художні особливості історичної прози Віталія Кулаковського», яка була захищена у 2018 р. у Черкаському національному університеті ім. Богдана Хмельницького.

У художніх творах та наукових статтях Віталія Михайловича часто згадуються села середнього Поірпіння, зокрема Мостище, Новосілки, Чорногородка та ще Ясногородка. «Дехто вбачає в цьому намагання прославити села, в яких народилися близькі мені люди, – писав Віталій Кулаковський. – Справді, підстави для цього є: в Мостищі народився мій дід Федір Лукашенко, батько Михайло Данилович та мати Ярина Федорівна, я сам, рідні брат і сестра, кілька двоюрідних братів і сестер; у Ясногородці – дід Данило та баба Настя Кулаковські, в Чорногородці – дружина Марія Іванівна та дочка Лариса. Однак, не ріднинні зв'язки визначали мою прихильність до згаданих сіл».

Дочка В. Кулаковського Лариса Віталіївна, яка, як і батько, стала археологом, закінчила історичний факультет КНУ ім. Тараса Шевченка, захистила кандидатську дисертацію (тепер працює завідувачкою Археологічного музею Інституту археології НАН України), згадує: «Так склалося, що татові частіше доводилось працювати у жіночому товаристві. Мені запам'яталось, як одна із його колег сказала: «Віталій Михайлович був дуже делікатною людиною». Слово «делікатність» зараз вживають надзвичайно рідко, але для мене воно надзвичайно позитивне й багатогранне: це в першу чергу порядність та коректність, ввічливість і увага, щирість у стосунках». Саме таким запам'ятався Віталій Михайлович і учням, яких він навчав у Лишнянській середній школі, де довго вчителював і 10 років був директором школи. Його учениця Станішевська Є. І. згадувала, що Віталія Михайловича всі діти дуже любили і поважали за його справедливість і чесність.

В останні роки життя В. Кулаковський дбав про збереження в пам'яті людей минувшини України і рідного краю. Він хотів, щоб у кожному селі був

музей, в якому зберігались би найцінніші обереги рідної землі, історії людей, які боронили батьківський край в часи лихоліть.

Віталій Михайлович, згадуючи важкі часи, проведені оstarбайтером у Бельгії, писав, що весною 1945 року він заїхав у бельгійське місто Лалув'єр і побачив там залишки фортечної стіни, в яку колись було вмуровано залізний ланцюг з нашійником на кінці. Він часто зупинявся біля стіни, подовгу мовчки розглядав ті страшні реліквії. «Вони боліли мене, адже я тільки що вирвався з фашистської каторги... Одного разу коло мене зупинився старенький бельгієць й тихо мовив: «Краще дивитись на нього, ніж носити на ший. Бережем, щоб подібне ніколи не повторилось». Так, минуле (далеке чи близьке, радісне чи й сумне – яке б воно не було!) треба не забувати, бережно охороняти, щоб виносити з нього належні уроки».

Якби ж знав тоді Віталій Михайлович, що та війна з нацизмом не буде останньою для українців. Що сьогодні знову наша рідна Україна стікає кров'ю, як це було в часи Коліївщини і Гайдамаччини. московія знову хоче знищити козацьку волюнцію – Україну, за яку кров проливали Северин Наливайко і Криштоф Косинський, Богдан Хмельницький і Максим Кривоніс, Іван Гонта і Максим Залізняк, Микита Швачка і Іван Бондаренко, Іван Сірко і Мартин Пушкар, ще тисячі і тисячі українців – героїв української історії, героїв книжок Віталія Кулаковського. Вони сьогодні разом з нами, адже їхні імена на знаменах українських кіборгів, бригад Збройних Сил України, які ведуть смертельну боротьбу з російським рашизмом. Віталій Кулаковський вустами героїв своїх книжок говорить: «Я хочу, щоб Україна була Україною, а не вочиною Шереметьєвих, Трубецьких, Ромодановських».

Вогняне слово героїв романів і повістей Віталія Кулаковського сьогодні стоїть на сторожі кордонів рідної землі – Руси-України і говорить: «Не посоромте, браття, козацької честі, будьте гідними нащадками славних предків... Життя не має ціни, але воля – дорожча життя!»

Пішов від нас у вічність Віталій Михайлович Кулаковський 21 грудня 1990 року. Твори письменника перечитуватиме не одне покоління нащадків. Вдячні односельці відкрили музей письменнику у селі Мостище, там, де він народився і знайшов свій вічний спокій, тут зберігається пам'ять про видатного українця, науковця і письменника, просту і добру людину.

Микола Білоцький,
вчитель історії
Новосілівської гімназії,
відмінник освіти України,
учитель-методист

САМІЙЛЕНКО Й БОЯРКА

Зв'язок сім'ї поета-дисидента Івана Коваленка з Володимиром Самійленком

З іменем Володимира Самійленка тісно пов'язане ім'я Коваленка Івана Юхимовича, що понад пів сторіччя прожив у Боярці. Видатний український поет-шістдесятник, дисидент, політв'язень радянських часів, учитель, він присвятив Володимир Самійленку декілька віршів і склав дотепне наслідування його вірша «Ельдорадо».

Цікавість до постаті Самійленка була у Коваленка не випадковою. Він був одружений на Ірині Пустосмеховій, яка походила з інтелігентної чернігівської сім'ї, що була пов'язана дружніми та родинними стосунками з видатними культурними діячами Чернігівщини.

У рідному будинку дружини, славнозвісному будинку під акаціями, Іван Коваленко провів важкі роки німецької окупації. Сільський хлопець,

позбавлений з дитячих років родини, відлучений від сімейного життя, родового коріння й сімейних традицій, Іван Коваленко здобув нову родину, нове оточення, нове середовище міської інтелігенції, з її, за вдалим висловом поета Ігоря Юркова, «великою провінційною культурою». Сім'я Пустосміхів завжди жила багатим культурним життям. Молодий Іван жадібно всотував нові враження, імена, історію родини, традиції раніше не відомого йому середовища української творчої інтелігенції. Не раз він слухав розповіді своєї теці Ольги Миколаївни Пустосмехової про тісну дружбу її батька Миколи Олександровича Шевеля з Володимиром Самійленком, який частенько його навідував та гойдав на колінах маленьку Олю. Він посивів зовсім молодим, тож у сім'ї його звали Сивеньким. Це прізвисько згодом

стало одним з його псевдонімів.

На жаль, на початку війни з Німеччиною Ольгу Пустосмехову було заарештовано за надуманим звинуваченням. Коли німці підходили до Чернігова, її звільнили, але при арешті було конфісковано весь родинний архів, а з бібліотеки вилучили всі книжки з дарчими написами українських письменників — Володимира Самійленка, Михайла Коцюбинського, Миколи Вороного, Аркадія Казки... До самої смерті Ольга Миколаївну горювала за цими унікальними виданнями.

Коли у 1947 році Коваленки переїхали з Чернігова до Боярки, то ніби зустріли давнього друга, дізнавшись, що в Боярці знайшов свій вічний спочинок Володимир Самійленко. Тому вірші Івана Коваленка, присвячені Самійленку, дуже емоційні й глибокі.

Марія Кириленко

МУЖНІСТЬ ЖИТИМЕ У ПАМ'ЯТІ

З нагоди 160-річчя з дня народження видатного українського поета Володимира Самійленка біля його могили 3 лютого зібралися представники Боярської громади, щоб вшанувати пам'ять великого українця. Зокрема, перша заступниця Боярського міського голови Тетяна Кочкова, а також її колеги, працівники Боярського краєзнавчого музею, літератори та шанувальники

творчості Володимира Самійленка.

Військовий капелан отець Димитрій Присяжний відслужив молебень.

Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять поета і лауреатів премії імені В. Самійленка, які вже пішли з цього життя.

Звучали твори нашого вічного боярчанина. На могилі залишилися живі квіти, немов символ живої пам'яті.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНТЕЛЕКТУАЛ РІВНЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

З нагоди 160-річчя від дня народження поета, сатирика, драматурга, перекладача Володимира Самійленка 2 лютого у ЦПО «Оберіг» відбувся урочистий захід, ініційований та організований Управлінням культури, молоді та спорту Боярської міської ради.

Захід відбувся за участі лауреатів Літературно-мистецької премії ім. Володимира Самійленка, представників Боярської міської ради, працівників закладів культури, поціновувачів поетичного слова і творчості Самійленка, активної молоді та школярів.

Нагадаємо, що Літературно-мистецька премія ім. Володимира Самійленка Боярської міської ради заснована у 2008 році з ініціативи заслуженої журналістки України Ніни Харчук. За цей час її лауреатами стали як конкретні творчі особистості, так і цілі колективи, які зробили значний внесок у популяризацію творчості В. Самійленка та розвиток української культури.

Цього дня звучали вірші Володимира Самійленка та вірші, присвячені йому. Присутні перегортали сторінки його життя та намагалися осягнути масштаб спадщини, залишеної поетом. Виступали лауреати Премії ім. В. Самійленка: Андрій Ковальов, Сергій Лисенко, Тетяна Зубкова, Віталій Приймаченко, Дмитро Присяжний. Звучали цікаві факти про життя Володимира Самійленка.

На думку Ковальова, Володимира Самійленка — це український інтелектуал рівня Тараса Шевченка, Пантелеймона Куліша, Івана Нечуй-Левицького, Бориса Грінченка, Івана Франка, Миколи Міхновського.

Народився Володимир Самійленко у гоголівській хаті на Полтавщині, проте назавжди залишився боярчанином, знайшовши вічний спочинок на Гордищі, поруч зі Свято-Михай-

лівською Церквою.

У 1925 році Володимир Самійленко повернувся із вимушеної еміграції до України. Оселився спочатку у Києві, а в останні місяці життя переїхав до Боярки-Будаївки.

Будинок агронома Вашенка, в якому він жив у Боярці, став місцем паломництва всіх активних українців того часу. Тут у нього бували молоді ще тоді поети Зеров, Сосюра, Рильський, академіки Олександр Дорошкевич, Сергій Єфремов, перекладач Євген Тимченко, Марія Грінченко, Людмила Старицька-Черняхівська, Віра Матушевська.

У Самійленка прогресував рак, який він не зміг подолати. Помер Володимир Самійленко 12 серпня 1925 року. Його поховали коштом місцевої Михайлівської парафії Української Автокефальної Православної Церкви.

Очолив похорон єпископ Григорій Стороженко у співслужінні десятка священників. Промовляли на похороні колишній прем'єр-міністр УНР Володимир Чехівський і Людмила Старицька-Черняхівська.

Могила Самійленка за тих часів була місцем збору київських дисидентів двічі на рік — 3 лютого і 12 серпня. Недарма саме у ці дні тут відбулися дві важливі події: 12 серпня 1941 року на могилі Самійленка було відроджено українське самоврядування у Боярці, бо сталінські війська відступили, а німці на той час сюди ще не прийшли. А 3 лютого 1991 року на могилі Самійленка вперше з 1941 року був піднятий український державний синьо-жовтий прапор.

У 1964 році за сприяння Максима Рильського, Павла Тичини і Спілки письменників України на могилі Самійленка встановили кам'яний надгробок.

Боярка завжди пам'ятала про Самійленка, про його роль у піднесенні патріотичної самосвідомості та розвитку на-

ціонально-визвольного руху. Попри всі намагання антиукраїнських сил, про Володимира Самійленка не забули. Хоча війна влади проти української ідеї ставила за мету піддати ім'я та творчість Володимира Івановича забуттю.

Час перебудови став періодом посилення інтересу до постаті видатного поета-українця. Самійленко зазвучав на устах широкого кола жителів Боярки завдяки просвітницькій діяльності багатьох людей. Зокрема, родин Храпачевських і Харчуків, колективу Боярського краєзнавчого музею, місцевих митців. Під час традиційного зібрання на могилі поета 3 лютого 1991 року саме Анатолій Харчук підняв національний прапор України. На той час це був ризикований вчинок, і водночас знакова подія. До проголошення незалежності України залишалось півтора року, а в Боярці вперше замайорів державний стяг на святому для боярчан місці.

На жаль, доводиться констатувати, що твори Володимира Самійленка друкувалися мало як за життя, так і після смерті. Дошкульне слово сатирика, викриття політичного самодурства, в тому числі і «патріотів на печі», на жаль, і нині залишаються актуальними, що не до вподоби можновладцям.

Самійленко актуальний і в нинішній боротьбі за незалежність від російського жорстокого режиму. Сила духу Самійленка продовжує надихати і сучасних військових. Українську ідею Володимира Самійленка у національно-визвольних змаганнях простежив у своїй книзі «Як гартувалась державність» молодий історик, письменник, один із дослідників життєвого та творчого шляху Самійленка, нині старший лейтенант ЗСУ, речник Генерального штабу ЗСУ, боярчанин Андрій Ковальов.

«Він українець, свідомий

українець, усією душею відданий своїй країні та своєму народові. От тим то він такий дорогий і любий кожному українському серцю, такий саморідний та національний — не штучний, а немов так готовий уже виріс із рідного ґрунту. Він живо відчуває всі зневаги і всі — на жаль, такі нечисленні — радощі рідного народу», — так свого часу відгукнувся Іван Франко про Володимира Самійленка.

Ще одна відома постать, чие ім'я пов'язане з Володимиром Самійленком, — Олександр Кониський. Це — український перекладач, письменник, лексикограф, педагог, громадський діяч. У листуванні зі своїм другом, українським громадським і політичним діячем, адвокатом, культурним діячем, відомим підтримкою класиків української літератури Іллею Шрагом писав: «...Ви спасли українському письменству великий талант. Вам подякує за це і історія, і Україна!...» Так він дякував за сприяння у працевлаштуванні Самійленка у Чернігові.

Володимир Самійленко — надзвичайно своєрідне явище в українській літературі. Лірик філософського складу, блискучий гуморист і сатирик, автор злободенних прозових фейлетонів, талановитий драматург, незрівнянний перекладач, він залишив спадщину, яка давно вже ввійшла до скарбниці національної культури. Скрізь і всюди письменник відстоював гуманістичні ідеали свободи і справедливості, в оригінальній творчості і перекладацькій діяльності заявляв себе переконаним інтернаціоналістом, будучи при цьому борцем за українське національне відродження.

Володимир Самійленко — досі цілком не вивчена особистість. Але він — наш сучасник, взірць для всіх мертвих, живих і ненароджених поколінь українців. Його поезія вічна і жива.

ПОЕТИЧНІ СТАРТИ

У Центрі позашкільної освіти «Оберіг» працює Літературна студія «Рудий Лис» під керівництвом поетеси, психологині Юлії Любшиної.

Вихованці студії залюбки вивчають літературні форми, знайомляться з творчістю відомих авторів і самі пробують власні сили у творчості.

Приємно, що до 160-річчя з дня народження українського поета Володимира Самійленка «лисенята» написали вірш за мотивами його відомого твору «Що за славний рік новий», написаного у 1908 році. Звісно, діти тільки роблять перші кроки, але ми можемо ознайомитися з їх творчістю:

Що за славний рік новий! —
Скаже всяк, хто ще живий.
Впала бомба на місцинку,
Нерви, ніби соломинка.
Але вижити вдалося,
Тож і далі не здамося.

Що за славний рік новий!
Наш парламент трудовий
Знай податки лиш збирає.
Ми ж закрукти — хто що має —
Виставляєм на балконі,
Щоб збивати кляті дрони.

Що за славний рік новий!
Пережили буревій,
Залатали в даху діри,
Нагострили всі сокири,
Скільки ще там до кінця? —
Запитай у панотця!

Що за славний рік новий!
Громом ворогів побий,
Хай їм грець, нехай їм трясця.
Проведу я рік у щасті,
Незважаючи на все,
Бо життя бере своє.

Студія «Рудий Лис» працює щосереди з 16:15 у каб. № 5 ЦПО «Оберіг» і запрошує усіх, хто цікавиться літературною творчістю.

СОНЯЧНІ ВІТАННЯ

Колектив народного аматорського хору «Надія» Боярського клубу «Ветеран» вітають старосту і солістку хору, волонтерку Антоніну Антонівну Мартинюк, якій 28 січня 2024 року виповнилося 85 років.

Боже!
Подивись, у жінки свято.
З подарунком янгол прилетів.
Побажань від друзів так багато!
Прошу, щоб і ти благословив.
Щоб їй, добрій, ширій, роботящій,
Ти міцне здоров'я дав,
Щоб життя її ставало кращим
І щоб спів у хаті не вщухав.
Хай вона як дівчина сміється,
Завжди зостається молода,
Хай їй, як у казці, все вдається
І в зворотній бік ідуть літ!

ТВОРЧИСТЬ СПОНУКАЄ ДО РОЗВИТКУ

Всеукраїнський молодіжний мистецький фестиваль ім. Івана Коваленка давно вже став візитівкою Боярки. Хоча повномасштабне вторгнення РФ вносить корективи у наше життя, але фестиваль живе і продовжує зацікавлювати молодь.

У рамках фестивалю у жовтні-листопаді 2023 року було проведено три відкриті конкурси: вокальний конкурс «Осінь пісня», конкурс гітаристів «Боярський Хрещатик» та конкурс читців

«Сила слова».

Журі кожного конкурсу очолювали професіонали своєї справи: заслужений артист України Дмитро Хома, заслужена артистка України Вікторія Жадько та старший викладач кафедри режисури телебачення КНУТКТ ім. І.К. Карпенка-Карого Євгенія Непиталюк.

З огляду на безпекову ситуацію, нагородження переможців та їх наставників відбувалося наприкінці січня у Боярській ЗОШ № 1 та у Центрі позашкільної освіти «Оберіг». Цю почесну місію ви-

конали: заступниця Боярського міського голови Наталя Ульянова, начальниця Управління культури, молоді та спорту БМР Вікторія Кабанцова та начальниця відділу культури, мистецтв, релігії та охорони культурної спадщини БМР Мар'яна Галь.

Під час обох заходів відбулися виступи переможців конкурсів.

13 січня 2024 року Івану Коваленку виповнилося б 105 років. Але його творчість і нині залишається поривом до небес для сучасної молоді.

АВТО ВІД БЛАГОДІЙНИКІВ ШВЕЦІЇ

Шведські благодійники передали нашій громаді пожежний автомобіль Volvo F10 Intercooler.

Боярський міський голова Олександр Зарубін щиро подякував за надану допомогу та запевнив волонтерів Lena Wilderang, Preem Aktiebolag, Lars Wilderang, Henrikh Diasamidze, що ця машина вірно працюватиме на громаду і на Перемогу України.

САМ НЕ ГАМ – КОМУСЬ ВІДДАМ

Відповідно до рішення виконавчого комітету Боярської міської ради № 4/21 від 11 січня 2024 року та № 6/24 від 8 лютого 2024 року, ГО «Зелений промінь» отримала дозвіл на встановлення контейнерів для збору вживаного одягу та взуття у Боярській міській територіальній громаді.

У рамках проекту «Чисте довкілля» вже розміщено 6 контейнерів, куди можна покласти чисті вживані одяг, взуття, сумки, іграшки та постільну білизну за адресами у Боярці:

- вул. Молодіжна, біля ТЦ «Квартал»;
- на перехресті вулиць Котляревського та Білогородської;
- вул. Білогородська, 21;
- Михайлівська площа;
- вул. Маяковського, 2;

- вул. Незалежності, 10;
- у селах громади:
- с. Княжичі,
- вул. Воздвиженська, 2;
- с. Забір'я, вул. Гончаренка, 12;
- с. Новосілки, вул. Дачна;
- с. Тарасівка, пров. Патріотів, 4;
- с. Жорнівка, пров. Озерний, 4;
- с. Малютянка, вул. Перемоги.

У рамках підписаного Меморандуму між ГО «Зелений промінь» та КП «БГВУЖКГ» комунальники стежать за станом наповнення контейнерів та повідомляють про необхідність вивезти зібрані речі.

Якісний одяг, взуття та домашній текстиль волонтери ГО «Зелений промінь» віддаватимуть організаціям, які опікуються самотніми, бездомними та малозабезпеченими людьми. Одяг, що вже непридатний для

ношіння, відправлятимуть на переробку, зокрема, для плетіння сіток.

КП «БГВУЖКГ» просить поставитись до цієї ініціативи відповідально та користуватися сортувальними контейнерами належно, а саме: не кидати туди нічого, крім одягу, трикотажних, текстильних виробів та взуття.

РОЗБУДОВА ДОБРОЧЕСНОГО СЕРЕДОВИЩА

Нині в Україні налічують приблизно 1600 територіальних громад, більшість з яких вже реалізують або планують проекти відновлення та розвитку. Запит громадськості до таких проектів дуже високий і передусім ґрунтується на принципах прозорості та підзвітності в питаннях використання коштів та діяльності органів місцевого самоврядування (далі – ОМС). Відсутність дієвих інструментів з антикорупційної роботи на місцях призводить до зростання рівня корупційних ризиків та недовіри жителів громади до влади.

Саме тому ОМС потребують інституційного посилення в частині організації та реалізації антикорупційної роботи.

Громадська організація «Фундація інституційного розвитку» (далі – Фундація) у співпраці з Міністерством розвитку громад, територій та інфраструктури

Україні реалізує проект «Прозора відбудова громад: інструменти залучення громадськості» у Боярській міській територіальній громаді за підтримки Міжнародного фонду «Відродження».

Мета проекту – це експертна підтримка Боярської міської територіальній громаді у сфері антикорупції та розробки інструментів розбудови доброго середовища громади, а також посилення участі мешканців громади в діяльності та прийнятті рішень ОМС.

За результатами цього проекту громада отримає:

фахово проведено оцінку корупційних ризиків та Антикорупційну програму, яка включатиме заходи з мінімізації виявлених ризиків;

комунікаційну стратегію, засновану на ефективних інструментах громадської участі в роботі ОМС.

Проект також передбачає про-

фесійний розвиток антикорупційного уповноваженого ОМС та регіону громади у сфері антикорупційної роботи, а також забезпечення прозорості публічних закупівель органу.

«Команда проекту очікує, що мешканці громади будуть активно залучатись на всіх етапах реалізації проекту, наступний етап – громадське обговорення проекту Антикорупційної програми, яка буде доступна до ознайомлення на вебсайті громади. Адже тільки за допомогою спільних зусиль можна досягти радикальних змін та побудувати доброзичесне середовище громади», – зазначає Катерина Дацко, керівниця проекту.

Матеріал підготовлено за підтримки Міжнародного фонду «Відродження». Матеріал представляє позицію Міжнародного фонду «Відродження».

НОВІ РОЗЦІНКИ НА ПОСЛУГИ БАННО-ОЗДОРОВЧОГО КОМПЛЕКСУ

Відповідно до рішення виконавчого комітету Боярської міської ради № 6/26 від 8 лютого 2024 року, встановлено вартість платних послуг населенню, які надаються дільницею банно-оздоровчого комплексу КП «Громада» Боярської міської ради.

ВАРТІСТЬ

банно-оздоровчих платних послуг населенню
у четвер та п'ятницю з 13 год. до 21 год.,
у суботу та неділю з 12 год. до 21 год.

Вид послуг	Вартість послуг з ПДВ, грн. (із людини за одне відвідування)
Вартість за 1 год. перебування	156,00
Вартість за 1,5 год. перебування	216,00
Вартість за 2 год. перебування	270,00
Вартість за 3 год. перебування	420,00
Сушка волосся під сушуаром	42,00
Прокат простирадла	48,00
Прокат рушника	48,00

ВАРТІСТЬ

банно-оздоровчих платних послуг пільговій категорії населення, які проживають та зареєстровані на території Боярської міської територіальної громади
у четвер та п'ятницю з 13 год. до 17 год.

Вид послуг	Вартість послуг з ПДВ, грн. (із людини за одне відвідування)
Вартість за 1 год. перебування	123,00
Вартість за 1,5 год. перебування	184,50
Вартість за 2 год. перебування	246,00
Вартість за 3 год. перебування	369,00
Сушка волосся під сушуаром	42,00
Прокат простирадла	48,00
Прокат рушника	48,00

До пільгових категорій населення Боярської міської територіальної громади належать особи, які зареєстровані та проживають на даній території та яким буде надана послуга по собівартості 123,00 грн/год:

пенсіонери за віком (за наявності пенсійного посвідчення);
учасники бойових дій та особи, які проходять військову

службу (за наявності підтверджувальних документів).

Пільгові категорії населення, яким буде надана послуга безкоштовно, – це особи, які зареєстровані та проживають на даній території:

категорія населення, яким за 90 років (за наявності підтверджувальних документів);
дітям до 7 років (за наявності підтверджувальних документів).

ОТРИМАЙТЕ НАВИЧКИ ВІЙСЬКОВОЇ ПІДГОТОВКИ

У Боярській міській територіальній громаді розпочав свою роботу Навчальний центр спеціальної військової підготовки. Це – пілотний проект громадської організації «ГРУПА ПАТРИОТ», який реалізується за підтримки Боярської міської ради.

ГО «ГРУПА ПАТРИОТ» запрошує всіх охочих отримати нові або ж покращити існуючі навички військової підготовки. Військова підготовка здійснюється комплексно за напрямками:

Військова розвідка (тактика малих груп);
Штурмові загоны;
Диверсійні та контрдиверсійні групи;
Саперно-мінна підготовка;
Вогнева підготовка (поводження зі зброєю);
Оператори дронів та FPV-дрона;
Орієнтування на місцевості;
Екіпірування та спорядження;
Інформаційний спротив ворогу.
Навчання здійснюється без-

оплатно із залученням кращих військових інструкторів, із дотриманням відповідних безпечних норм, які жодним чином не шкодять життю та здоров'ю учасників.

За додатковою інформацією звертайтеся за телефоном: +38 (050) 024-59-16 або ж надсилайте свої листи на електронну адресу: war2022people@gmail.com.

Громадська приймальня ГО «ГРУПА ПАТРИОТ» знаходиться за адресою: м. Боярка, вул. Білогородська, 20.

ПРАЦЮВАТИ, ЩОБ ІНІЦІАТИВУ НАПОВНИТИ РЕАЛЬНОСТЮ

У Києві 26 січня відбувся офіційний запуск ініціативи «Інклюзивне відновлення за лідерства громад (CLIR)». Це проект з підтримки територіальних громад у сталому, інклюзивному, соціальному та економічному відновленні.

У рамках заходу Боярський міський голова Олександр Зарубін підписав Меморандум про співпрацю із проектом.

Боярська міська територіальна громада стала однією з 19 громад України з Київської, Одеської, Харківської, Кіровоградської, Дніпропетровської, Миколаївської та Чернігівської областей, які потрапили до проекту ініціативи CLIR за підтримки Уряду Канади.

Ініціативу реалізує проект міжнародної технічної допомоги «Супровід урядових реформ в Україні» (SURGe), який виконується в Україні Alinea International та фінансується Урядом Канади на запит Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України.

Участь у заході взяли: заступниця міністра розвитку громад, територій та інфраструктури України Олександра Азархіна; Надзвичайний і Повноважний Посол Канади в Україні Наталка Цмоць; голова Комітету з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування ВРУ Олена Шуляк; директорка Alinea International Ltd в Україні та проекту «Супровід урядових реформ в Україні» (SURGe) Танія Лей Санфорд Аммар.

Під час запуску ініціативи відбулося обговорення планів та пріоритетів підтримки громад, а також сесія питань та відповідей.

Експерти ініціативи допоможуть місцевим громадам в інклюзивному відновленні та посиленні їхньої інституційної спроможності.

Спікери наголошували, що процеси планування, відновлення та відбудови країни, які залежать від місцевих громад, мають відбуватися в рамках євроінтеграції та з урахуванням вимог безбар'єрності у всьому.

ОБЕРІГАТИ, ЗАХИЩАТИ, ЖИТИ ТА ПРАЦЮВАТИ

У с. Тарасівка 1 лютого урочисто відкрили ще одну поліцейську станцію. Це – третя у Боярській міській територіальній громаді та 78 у Київській області.

У відкритті взяли участь: заступник начальника ГУ Національної поліції у Київській області полковник поліції Максим Очеретяний, Боярський міський голова Олександр Зарубін та керівництво Фастівського районного управління Нацполіції.

Поліцейською офіцеркою громади стала старша лейтенантка поліції Олена Миколайчук, яка обслуговуватиме с. Тарасівка і с. Нове. Максим Очеретяний вручив пані Олені помпову рушницю та сертифікат про успішне завершення навчання.

Боярський міський голова Олександр Зарубін передав ключі від службового автомобіля, при-

дбаного громадою.

«Я переконаний, що нова поліцейська офіцерка громади стане для наших жителів другом, допоможе вирішити всі проблеми на місці. Це людина, яка завжди буде з вами, буде поруч!» – зауважив Олександр Зарубін.

«Я широ влячний, що Боярська міська територіальна громада не лише однією із перших долучилася до проекту Поліцейських офіцерів громади, але й успішно здійснює його реалізацію. Я впевнений, що поліцейська офіцерка стане надійною опорою для всіх мешканців громади», – зазначив Максим Очеретяний.

Під час відкриття поліцейської станції заступник очільника поліції Київської області вручив голові Боярської територіальної громади Олександру Зарубіну лист-подяку за співпрацю.

Поліцейська станція розташована за адресою: село Тарасівка, провулок Патріотів, 4.

Поліцейський офіцер громади – Олена Миколаївна Миколайчук, тел.: (099) 206-05-53.

Біографічна довідка:

Олена Миколаївна Миколайчук народилася 23 листопада 1981 року. Закінчила Київську ЗОШ № 297. Має медичну освіту, закінчивши медичне училище.

Вищу освіту здобула у Європейському університеті, факультет менеджменту фінансів та бізнесу, має спеціальність - Менеджмент організацій та адміністрування.

Працювала у Фонді соціального страхування від нещасних випадків, згодом у ДПІ Святошинського району м. Київ.

З 2019 року своє життя поєднала із Національною поліцією. Пройшовши конкурсний відбір, стала дільничним офіцером у Києві. У 2023 році закінчила програму за проектом «Поліцейський офіцер громади» у Вінниці і з лютого 2023 року – Поліцейський офіцер громади. Проживає у с. Віта-Поштова.

Обслуговуватиме с. Тарасівка і с. Нове.

ДО СТОРІЧЧЯ ЄВГЕНІЇ РЯБОВОЇ

У Боярському краєзнавчому музеї 19 січня відбулося відкриття виставки до 100-річчя з дня народження боярської художниці Євгенії Дмитрівни Рябової.

Експозиція включає роботи художниці в галузі книжкової ілюстрації, книжкового оформлення та станкової графіки, акварелі, а також її особисті речі: фарби, пензлі,

пера, різці, старий мольберт і капелюшок.

Про свою маму та її творчість присутнім розповів Дмитро Шевченко, якому пощастило народитися в родині художників – Євгенії Рябової та Віктора Шевченка. Вони оселилися в Боярці на початку 50-тих років минулого століття і зробили значний внесок у розвиток українського мистецтва і, зокрема, його популяризацію на теренах Боярки.

Євгенія Рябова народилася 31 грудня 1923 року в місті Іжевську (нині Удмуртія). 1950 року закінчила Харківський художній інститут. Член Спілки художників України з 1958 року. Художниця залишила вагомий слід у галузі книжкової графіки. Вона прожила довге творче життя – 90 років, яке нині продовжується в її нащадках.

Ознайомитися з виставкою в музеї можна до початку березня.

КАЛІГРАФІРМАЦІЯ

У Боярському краєзнавчому музеї 27 січня відбулося відкриття персональної виставки боярського художника Олександра Вікулкіна «Каліграфірмація».

Подія зібрала численних друзів та шанувальників творчості молодого художника, а також представників творчої еліти нашої громади.

Споглядати роботи Олександра побіжно та похашем неможливо. Вони заворожують орнаментом шрифтів та поєднанням кольорів. Пробуджують уяву, спонукають до співтворчого переживання, коли глядач намагається розшифрувати думку, закладену художником.

Кілька робіт оформлені у старі

віконні рами. «Багато людей за своє життя дивилися у ці вікна, – розповідав Олександр. – Я хотів, щоб ви подивилися у них і побачили те, що бачу».

Довідка: Олександр Вікулкін народився 8 серпня 1985 року в місті Боярка. З дитинства захоплювався малюванням, відвідував художні студії, згодом захопився стріт-артом, вивчав каліграфію. Впродовж 2016-2018 років брав участь у художньому проекті Ballpoint A4, Karas Galary. Перша персональна виставка його робіт під символічною назвою «Каліграфітуризм» відбулася 2023 року в Музеї Марії Заньковецької.

Під час презентації відбувся благодійний аукціон, під час якого кілька полотен художника отримали своїх власників. Усі кошти, що надійшли від меценатів, підуть на потреби Бригадної Артилерійської Групи 1 Гаубичної Артилерійської Батареї Бригади Спеціального призначення Азов.

Виставка в музеї триватиме до 23 лютого.

РЕКЛАМА

Втрачений військовий квиток серії АВ № 160968, виданий 19.06.2014 р. Києво-Святошинським районвійськоматом Голяку Андрію Анатолійовичу, вважати недійсним.

Втрачений військовий квиток серії УН № 0164224, виданий 02 грудня 1987 р. Московським районним військовим комісаріатом м. Києва Щербатюку Миколі Миколайовичу, вважати недійсним.

Втрачений атестат про повну загальну середню освіту серії КХ № 46290969, виданий Терещенку Дмитру Миколайовичу Боярською вечірньою загальноосвітньою школою II-III ст. 31 травня 2014 р., вважати недійсним.

Втрачений додаток серії 12АК № 752209 до атестату про повну загальну середню освіту серії КХ № 46290969, виданий Терещенку Дмитру Миколайовичу Боярською вечірньою загальноосвітньою школою II-III ст. 31 травня 2014 р., вважати недійсним.